

Sygn. akt I C 532/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Sądu Okręgowego Zofia Homa**

Protokolant: stażysta Małgorzata Purc

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 marca 2014 r.

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko M. R., A.R., M. K.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanych M. R., A. R. i M. K. solidarnie na rzecz powoda J. S. kwotę 90 000,00(dziewięćdziesiąt tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2006 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanych M. R., A. R. i M. K. solidarnie na rzecz powoda J. S. kwotę 4 759,00 (cztery tysiące siedemset pięćdziesiąt dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IC 532/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 grudnia 2012 roku, wniesionym w postępowaniu elektronicznym, powód J. S. domagał się zasądzenia od pozwanych M. K., A. R. i M. R. solidarnie kwoty 90 000,00zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 marca 2006 roku. W uzasadnieniu wskazał, że kwota dochodzona pozwem stanowi niezaspokojoną należność względem powoda z tytułu pożyczki udzielonej przez powoda w dniu 7 grudnia 2005roku pozwanemu M. R..

Jako potwierdzenie zaciągnięcia pożyczki pozwany M. R. sporządził w dniu 7 grudnia 2005r. oświadczenie , w którym zobowiązał się do zwrotu na rzecz powoda kwoty 90 000,00zł. w terminie do końca miesiąca lutego 2006roku. A. R. i M. K. poręczyły dług pozwanego M. R., zamieszczając swoje podpisy jako poręczyciele na sporządzonym przez M. R. oświadczeniu. Z uwagi na brak zwrotu zadłużenia względem pozwanego ten wielokrotnie podejmował próby skontaktowania się z pozwanymi celem wezwania ich do zwrotu pożyczki lecz bezskutecznie. Powód pismem z dnia 4 lipca 2011r. wezwał pozwanego M. R. do zwrotu pożyczki. Pozwany nie dokonał zwrotu należności względem powoda. wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanych A. R. i M. K. również nie przyniosło spodziewanego rezultatu (pozew wraz z uzasadnieniem k. 2 – 5).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w sprawie VI Nc-e 2122055/12 w dniu 2 stycznia 2013roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny nakazał pozwanym M. K., A. R. i M. R. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu solidarnie zapłacić powodowi J. S. kwotę 90 000,00zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 marca 2006roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4 725,00zł. tytułem zwrotu kosztów procesu(nakaz k. 6).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana M. K. wskazała, że nie zna historii spłat przez M. R. na rzecz powoda. Podniosła zarzut przedawnienia roszczenia (k.7).Pozwany M. R. również podniósł zarzut przedawnienia, wskazując jednocześnie, że uznał zobowiązanie i podpisał kolejny weksel na sumę znacznie przewyższającą dotychczasowe zobowiązanie (k.9).

Postanowieniem z dnia 26 marca 2013roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu A. R. oraz M. R. i utratę mocy nakazu zapłaty w całości. Ponadto przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Okręgowego w Lublinie (postanowienie k. 24).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 grudnia 2005 roku pozwany M. R. pożyczył od powoda J. S. kwotę 90 000,00zł. Pożyczona suma zobowiązał się zwrócić do dnia 31lutego 2006roku. Jako zabezpieczenie spłaty przekazał powodowi weksel własny inblanko ze swojego wystawienia. Weksel ten mógł być wystawiony do kwoty najwyżej 100 000,00zł. Oświadczył ponadto, że w przypadku niespłacenia w terminie kwoty pożyczki zapłaci za ten weksel własny bez protestu. Ponadto jako pożyczający oświadczył, że w razie niespłacenia kwoty pożyczki poniesie wszystkie koszty związane z wystawieniem weksla i ewentualnym dochodzeniem na drodze sądowej sumy wekslowej. Oświadczenie to jako poręczyciele podpisały A. R. i M. K. (oświadczenie k 58, okoliczność przyznana przez pozwanych).

Pismem z dnia 23 lipca 2012roku pełnomocnik powoda wezwał pozwanych do zapłaty na rzecz powoda kwoty 90 000,00zł. w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma. Jako podstawę dochodzenia roszczenia wskazał oświadczenie z dnia 5 grudnia 2005roku zabezpieczone wekslem własnym in blanco (wezwania do zapłaty k. 59, 62, 64).

Wezwanie to zostało doręczone pozwany (dowody doręczenia k. 61, 63, 65).

Pozwany M. R. nie oddał powodowi J. S. pożyczonych 90 000,00zł.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie przytoczonych powyżej dowodów.

Odnosnie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, należy wskazać, iż żadna ze stron nie zgłaszała zastrzeżeń, co do ich prawdziwości. Sąd z urzędu również nie dostrzegł jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania ich mocy dowodowej. Stąd też, ta kategoria dowodów została obdarzona w całości walorem wiarygodności.

Sąd w całości obdarzył wiarą zeznania powoda J. S.. Zeznania pozwanych Sąd obdarzył wiarą w części dotyczącej faktu udzielenia pozwanemu M. R. pożyczki w kwocie 90 000,00zł. i braku zwrotu pożyczonej kwoty. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanych w zakresie w którym twierdzą, że pozwany spłacił z tego kwotę 3 000,00zł. pozwani nie przedstawili na tą okoliczność żadnych dowodów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie za art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.§ 2. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

W tak ustalonym stanie faktyczny jest bezsporne, że powód J. S. udzielił pozwanemu M. R. pożyczki w kwocie 90 000,00zł. poręczycielami tej pożyczki były A. R. i M. K..

Termin zwrotu pożyczki ustalony został na koniec lutego 2006roku (oświadczenie k. 58).

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Dla umowy pożyczki zawartej między osobami fizycznymi okres przedawnienia wynosi lat dziesięć. Zarzut przedawnienia podnoszony przez pozwanych w sprzeciwach, nie ma zastosowania do stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie. Żądanie zatem zwrotu przez powoda pożyczki nie uległo przedawnieniu

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanych w zakresie przekazania przez pozwanego M. R. powodowi kwoty 3 000,00zł. tytułem zwrotu części pożyczki. Pozwany M. R. nie przedstawił na tą okoliczność żadnego dowodu. Powód J. S. zaprzeczył aby otrzymał jakakolwiek kwotę pieniędzy tytułem zwrotu pożyczki.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że powodowi należy się zwrot całej kwoty pożyczki w wysokości 90 000,00zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następnego, w którym pozwany M. R. zobowiązał się do zwrotu całej pożyczonej sumy.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia treść art. 98 k.p.c., stanowiący o zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu.

Dlatego też pozwani M. R., A. R. i M. K., będąc stroną przegraną w niniejszej sprawie, zobowiązani są uiścić na rzecz powoda J. S. solidarnie kwotę 4 759,00zł. w tym kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w oparciu o § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).